

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobkyně: **Mgr. V. L.**, narozená dne X.
bytem X.
zastoupená advokátkou JUDr. Anitou Pešulovou
sídlem Nuselská 499/132, 140 00 Praha 4

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 2. 2. 2018, č. j.: MPSV-2017/257914-421/1

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 2. 2. 2018, č. j.: MPSV-2017/257914-421/1, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Usnesení Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 12. 7. 2017, č. j.: ABE-38607/2017-04/10, se zrušuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 2 600 Kč k rukám její právní zástupkyně JUDr. Anity Pešulové, advokátky, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 2. 2018, č. j.: MPSV-2017/257914-421/1, jímž bylo podle ustanovení § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“) zamítnuto žalobkynino odvolání a potvrzeno usnesení Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hlavní město Prahu ze dne 12. 7. 2017, č. j.: ABE-38607/2017-04/10, kterým bylo podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) SŘ pro zjevnou bezpředmětnost zastaveno řízení ve věci žalobkyniny žádosti o podporu v nezaměstnanosti.
2. Žalobkyně v žalobě namítala, že zjevná bezpředmětnost znamená situaci, kdy v případě kladného ani záporného rozhodnutí nedojde k žádné změně právního postavení žalobkyně, což se nestalo.
3. Na základě výše uvedeného žalobkyně navrhla napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Žádost se v průběhu řízení stala zjevně bezpředmětnou, neboť žalobkyně přestala být uchazečem o zaměstnání; ani v případě meritorního posouzení by výsledek nemohl být jiný. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ustanovení § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že usnesením Úřadu práce ČR – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (prvoinstanční orgán) ze dne 12. 7. 2017, č. j.: ABE-38607/2017-04/10, bylo podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) SŘ pro zjevnou bezpředmětnost zastaveno řízení ve věci žalobkyniny žádosti o podporu v nezaměstnanosti. Důvodem bylo, že žalobkyně dne 21. 6. 2017 doložila potvrzení o změně zaměstnání, podle nějž pracovní poměr u zaměstnavatelky PentaGen, s. r. o., trval od 1. 9. 2015 do 31. 8. 2016 a byl dobou důchodového pojištění.
8. Proti tomuto usnesení se žalobkyně odvolala, avšak žalovaný napadeným rozhodnutím odvolání zamítl a prvoinstanční usnesení potvrdil.
9. Dále soud přikročil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
10. Podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) SŘ správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže se žádost stala zjevně bezpředmětnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

11. Pod zjevnou bezpředmětností však nelze rozumět pouhé nesplnění zákonných podmínek, nýbrž situaci, kdy je nárok na první pohled neopodstatněný. K ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) SŘ se opakovaně vyjadřovala i judikatura.
12. V rozsudku ze dne 5. 4. 2017, č. j.: 6 Ads 238/2016 – 42, Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) uvedl: „*Termín zjevná bezpředmětnost ve smyslu ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je neurčitým právním pojmem, k jehož obsahu literatura a judikatura uvádí některé typické případy (viz např. VEDRAL, J. Správní řád: komentář. Praha: Bova Polygon, 2012, s. 593-594; nebo JEMELKA, L., PONĎELÍČKOVÁ, K., BOHADLO, D.: Správní řád. Komentář. Praha: C. H. Beck, 2013, s. 303-304; a z judikatury rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. března 2012, č. j. 8 As 103/2011 - 92, ze dne 14. října 2010, č. j. 5 As 62/2009 - 68, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. června 2010, č. j. 11 Ca 322/2008 - 39). Ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 62/2009 - 68, Nejvyšší správní soud s odkazem na rozhodnutí Městského soudu v Praze ze dne 30. března 2009, č. j. 10Ca 15/2009 - 49, uvedl, že „důvod pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu je dán tehdy, pokud v průběhu řízení o žádosti dojde k takové změně okolností, že rozhodnutí správního orgánu o žádosti již nebude mít pro žadatele význam.“ Nejvyšší správní soud má s ohledem na následných postup správních orgánů po podání žádosti z ledna 2012, kdy začaly opětovně vyplácet stěžovatelem požadovanou dávku na základě jeho žádosti z listopadu 2010, za to, že jeho nová žádost se stala bezpředmětnou, neboť o jeho právu na pomoc v hmotné nouzi bylo rozhodnuto a dávka mu byla vyplacena, tudíž jakékoli další rozhodování o „další žádosti“ postrádalo smyslu, neboť správní orgány by nemohly stěžovateli na základě týchž okolností vyplatit víc, než kolik mu bylo přiznáno na základě jeho „původní žádosti“.*“
13. V rozsudku ze dne 3. 12. 2014, č. j.: 6 Azs 242/2014 – 41, NSS ve vztahu k ustanovení § 66 odst. 1 písm. g) SŘ konstatoval, že „*Typickými se jeví případy, kdy během řízení dojde k určité události, v jejímž důsledku již pro žadatele nebude mít žádný význam, jakým způsobem správní orgán o žádosti rozhodne.*“
14. Příklad žalobkyně je ovšem jiný. Rozhodnutí by pro žalobkyni mělo význam naprosto zásadní, podpora v nezaměstnanosti je pro ty, kterým je určena, zcela klíčová a může je dočasně uchránit před nouzí. Bylo tudíž podstatné, zda žalobkynině žádosti bude vyhověno, nebo ne. Zjevnou bezpředmětností, tzn. jasnou na první pohled, není ani ukončení vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, neboť jde o jednu z podstatných podmínek pro meritorní posouzení, která musí být zjišťována, ze samotné žádosti být zjevná nemusí. Ve věci mělo být vydáno meritorní rozhodnutí.
15. Skutková situace ve věci, o níž zdejší soud rozhodoval rozsudkem ze dne 20. 2. 2018, č. j.: 1 Ad 17/2017 – 43, byla odlišná, neboť případ se týkal osoby, která o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání vůbec nepožádala, zatímco v případě nynější žalobkyně došlo k jejímu zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání. Rozsudek proto není na nyní řešenou věc přílehlavý.
16. Krom toho je prvoinstanční rozhodnutí zcela nepřezkoumatelné, neboť vůbec neobsahuje žádnou právní argumentaci ohledně závěru, proč má uzavření dohody s bývalou zaměstnavatelkou vliv na podporu v nezaměstnanosti. Žalovaný sice v odůvodnění napadeného rozhodnutí tento nedostatek do určité míry opravil, ale vada v prvoinstančním rozhodnutí je natolik flagrantní, že se mu to nemohlo zcela podařit.
17. Ze všech výše uvedených důvodů soud na základě ustanovení § 78 odst. 1 a odst. 4 SŘS žalobou napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Soud

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.

rovněž přistoupil k aplikaci ustanovení § 78 odst. 3 SŘS a zrušil i prvoinstanční rozhodnutí, poněvadž zásadní nedostatky vykazovalo již řízení před orgánem prvního stupně a žalobkyně takový postup navrhovala.

18. V novém řízení správní orgány věc znovu posoudí a následně vydají meritorní rozhodnutí. Podle ustanovení § 78 odst. 5 SŘS je správní orgán tímto právním názorem Městského soudu v Praze vázán.
19. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 SŘS, podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobkyní na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony právní služby podle ustanovení § 9 odst. 2, § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif) po 1 000 Kč, tedy celkem 2 000 Kč. Dále jí byla přiznána náhrada hotových výdajů za dva úkony právní služby podle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu po 300 Kč; paušální náhrada tedy činí 600 Kč. Náklady právního zastoupení tak byly vyměřeny v částce 2 600 Kč. Náklady nebyly zvýšeny o částku odpovídající DPH, neboť nebylo prokázáno, že by byla právní zástupkyně plátkyní DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřipustná.

Praha 25. února 2020

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. B.